

[Ragnhild Andersen.]

tægt, som står i rimeligt forhold til den øvrige befolknings indtægter. Zonegrænsernes uretfærdigheder skal ifølge lovforslaget stadig bestå.

Man taler nok om statistiske undersøgelser af leveforholdene, som først skal bane vej for ændringer af zonegrænserne, men man må jo huske på, at efter gennemførelsen af en bekostelig folkepension, dersom en sådan gennemføres nu, vil det i de første åringer være yderst vanskeligt at få ændret de uretfærdigheder, som man lader bestå, især når det drejer sig om noget, der koster penge.

Kommunisterne finder det ganske urimeligt, at folkepensionens ikrafttræden skal udskydes i halvandet år. Sagen har været til debat i årevis, rentemodtagerne befinder sig i en nødsituation, de har ventet længe nok. Kommissionen har afsluttet sit arbejde efter 7 års overvejelser, rentemodtagerne og de dårligst stillede ældre bør derfor ikke vente længere. Det kan ikke være tilstrækkeligt, at partierne med forslaget her sikrer sig et valggrundlag. Efter kommunisternes opfattelse er der ingen begrundelse for at udskyde denne sag længere end til 1. april 1956.

Vort lovforslag går derfor ud på, at folkepensionen skal træde i kraft den 1. april 1956 for alle rentemodtagere og for alle med lave indtægter. Vi foreslår, at alle ældre ægtepar, der er rentemodtagere eller har indtægter — uanset om det er arbejdsindtægt, legat, livrenteindtægt eller rente af opsparret formue — skal have fuld folkepension, forsåvidt deres indtægt ikke overstiger ca. 4 000 kr. om året, idet vi foreslår et fradrag på 80 pct. af folkepensionens grundbeløb, som den 1. april vil være 4 800 kr. for et ægtepar; for indtægter over de 80 pct. af folkepensionens grundbeløb foreslår vi et fradrag på 72 pct. Vi foreslår altså, at folkepensionen træder i kraft med 4 800 kr. til ægtepar, 3 200 kr. til enlige og 4 000 kr. til ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle er berettiget.

Disse beløb foreslår vi forhøjet hvert års 1. april med 300 kr. til ægtepar, 200 kr. til enlige og 250 kr. til ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle er berettiget. Gør man det, vil pensionen stige fra 1. april 1956 for den 1. april 1960 at være oppe på omkring 6 000 kr. til ægtepar, 4 000 kr. til enlige og 5 000 kr. til ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle er berettiget.

Som jeg allerede har sagt, foreslår vi, at pensionen ved 5. års afslutning fastsættes til at blive lig med to trediedele af gennemsnitsindtægten for forsørgere. Dette indebærer, at dersom gennemsnitsindtægten for forsørgere i 1960 er højere, skal også pensionen fastsættes som to trediedele af denne højere gennemsnitsindtægt. Det er jo det, vi vil sikre: at pensionen kommer til at stå i et rimeligt forhold til den øvrige befolknings indtægter. For at sikre, at alle, der trænger til økonomisk tryghed, alle, som ikke har det i forvejen, først og fremmest kan få mulighed for en værdig og økonomisk betrygget alderdom, foreslår vi at forbedre fradragsreglerne, men ikke at afskaffe dem. Vi mener, at vi må bibeholde dem i 5 års perioden for netop at sikre de dårligst stillede, rentemodtagerne og alle med små indtægter, en betryggende pension. Jeg har allerede nævnt, at vi foreslår fradragsreglerne således, at man får ret til ved siden af fuld folkepension at have 80 pct. af grundbeløbet i indtægt, og for den overskydende indtægt fradrages 72 pct. Da vort lovforslag tilsigter at give alle ret til folkepension, forsåvidt de ikke har større indtægter end de nævnte, foreslår vi at ændre betegnelsen aldersrente til folkepension. I vort lovforslag indeholdes da også, at alle, uanset om de er medlemmer af sygekasse eller sygeforening, skal have ret og adgang til folkepension med de i fradragsreglerne indeholdte begrænsninger.

Hvad invaliderne angår, foreslår vi, at de får folkepension som aldersrentemodtagerne, foruden at de ved siden af får invalidetillægget, som vi i lighed med, hvad vi har gjort før, foreslår fordoblet.